

NIEKAM TIKUSI NOSIS

Bėdos prasidėjo, kai Džeriui nukrito nosis.

Pirma, tai buvo įprasta diena *Daktaro JAUDULIO žaidimų centre*. Diena, kokios man labai patiko, tiksliau tariant, patiko jau trisdešimt šešis kartus nuo tada, kai radau čia naujus namus su kitais į save panašiais robotais.

Robotais, kurie buvo sukurti sumanūs, bet tapo net protingesni, nei žmonės galėjo tikėtis.

Robotais, kurių niekas nebenorėjo ar kurie buvo išmesti.

Tais, kurie ištiesė man pagalbos ranką, kai to labiausiai reikėjo.

Robotais, dabar tapusiais mano draugais.

Tokiais kaip tvirtas ir beveik nesunaikinamas Nokas, kuris pirmas man padėjo, kai buvau pasimetęs.

Dabar jis stovėjo prie seno, į grybą panašaus atrakciono apsilupusiais dažais, girgždančiais sraigtais ir valdymo svirtimis. Atrakcionas neveikė jau seniai, bet mano išradingasis draugas jį pataisė.

– Ar esate pasiruošę geriausiam gyvenime pasisupimui? – paklausė Nokas, stebėdamas, kaip lipu ant sūpynių, mano apatinei daliai kybant ore, o kūgio formos kojoms kadamuojant nuo sėdynės krašto. Keturiais kiekvienos rankos pirštais stipriai suspaudžiau grandines.

– Ar tu tikras, kad sūpynės sutaisytos? – paklausiau, nes grybo formos atrakcionas stovėjo surūdijęs ir užstrigęs dar prieš man atvykstant į *Daktaro JAUDULIO žaidimų centrą*.

– Eis kaip per sviestą, – atšovė Nokas, tikrindamas valdymo svirtis.

– Bus smagu?

– Kikensi taip, kad galva nukris, – pažadėjo Nokas.

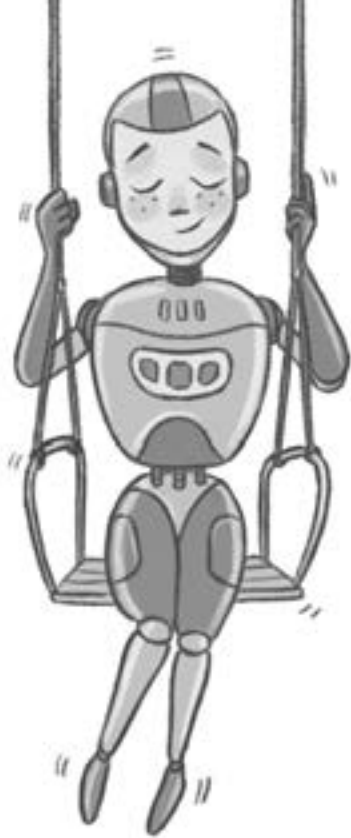
Neabejojau, kad Nokas neturėjo omenyje, jog man iš tikrųjų nukris galva. Na, buvau 98,71 procento tikras.

– Ar tai bus, na, žinai, saugu visiems?

Dirstelėjau į kitą savo draugę, Raudonę, šioji tyliai niūniavo ant sėdynės greta manęs.

Raudonė – pati gražiausia ir dailiausia robotė, kokią tik galiu įsivaizduoti, bet jei reikalai tampa pernelyg jaudinantys, jai nuolat kykla pavojus užsidegti.

– Ak, nori paklausti, ar Raudonė nuo to neužsiliepsnos? – paklausė Nokas, sukiodamas rankenėles.

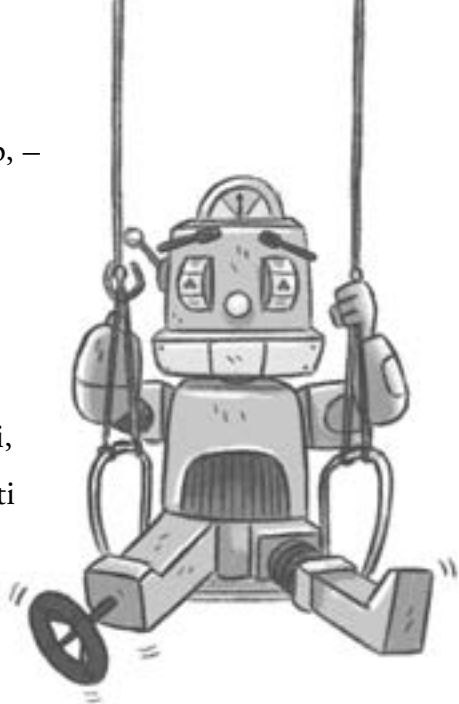
– Nokai, verčiau pasupk mus nedideliu greičiu, – paprašė robotė žemu melodingu balsu. – Tik tiek, kad vėjelis atvėsintų mano kerteles.

– Neprieštaraučiau pajudėti truputį greičiau, – pasakė Džeris, iš susijaudinimo krutėdamas ant sėdynės priešais mane. – Jis išpūstų voratinklius man iš pažastų. Vorams jos

patinka.

Džeris gyveno čia ilgą laiką ir kaip atsargines dalis naudojo įvairiausias daiktus. Jo dešinė ranka buvo čiuptuvas iš žaislų automato. Abi akys – besisukantys simboliai iš vaisių žaidimo automato. O nosį mano į skiautinį panašiam draugui dabar atstojo purvinas stalo teniso kamuoliukas su dviem mažyčiais įdubimais, kur turėtų būti šnervės.

– Taigi, vadinasi, šitaip, –
pasakė Nokas, paskutinį
kartą apžiūrėdamas
valdymo svirtis ir
rankenėles. – Jūs norite
pasisupti ganėtinai greitai,
kad iš pažastų būtų išpūsti
vorai, bet ne taip
spėriai, kad kas nors
susprogtų. Supratau.

Mums belaukiant,
kada pradėsime suktis, po sėdynėmis ir aplink
kojas lakstantis elektroninis šuo Ciuckis
užsikirsdamas lojo:

- AMT. AMPFFFZZZZTTTT.

Ciuckis ne toks protingas kaip mes. Tiesą
sakant, Ciuckis iš viso nėra protingas. Bet
nesvarbu. Tiesiog atrodo, kad jis džiaugiasi
kiekviena akimirka.

Garsiai ir šiurkščiai trekštelėjęs metaliniais
krumpliais, Nokas sušuko:

– Nagi, pirmyn! – ir pasuko skalės rankenėlę.
Atrakcionas pajudėjo, užgrojo muzikinės
dėžutės lopšinė.

Pradėjome suptis.

Karuselei pasileidus nedideliu greičiu, mano
sėdynė truputį pakilo. Jutau kutenimą savo
pilvuko schemose, tarsi jame skraidžiotų pūkuotos
plunksnelės. Man tai patiko.

Ryšiai blykčiodamas viena akimi Ciuckis
lakstė medinėmis grindimis po mūsų kojomis,
lenkdamasis atrakciono centre kyšančių
mechanizmų ir sraigčių.

- AMT, AMTTTTZZPPTT.

Sėdynėms kylant ir mums sukantis maloniu
greičiu, lopšinė grojo toliau.

Garsiai sukikenau.

Raudonė šypsojosi niūniuodama tylia,
raminančią melodiją.

– Smagu, – pasakiau.

Mano animaciniame veidelyje nušvito ryški
oranžinė laimė.